

РЕШЕНИЕ

№ 7793

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **185** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на УАХЕДИ М. Д., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], ул Проф. И. Г. №29, отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“, РПЦ –С. на ДАБ, срещу решение № 13206 от 17.12.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет(ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита, че административният акт /АА/ е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК, направен е необоснован извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и има основателни опасения от преследване и заплаха за неговия живот предвид ситуацията в А. и етническа му принадлежност-хазара. Моли съда решението да бъде отменено. С жалбата не се претендират разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и се представлява от адв.М. И. ,назначен от съда за процесуален представител с определение № 2127/20.01.2025г., който поддържа депозирания жалба. Жалбоподателят, лично, споделя, че живота му е в опасност в А. ,той е с етност –хазара, които са подложени на репресии от режима на талибаните. По същество се

иска отмяна на решението.

Ответникът, председател на ДАБ при МС, чрез юрк. К. отрича основателността на жалбата, като поддържа, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Твърди, че не е доказано жалбоподателят да е имал проблеми с талибаните и не е преживял насилие, а е тръгнал за Германия. Моли съда да отхвърли жалбата. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно и своевременно призована, не се представлява и не заявява становище.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба, с вх. № ВР-13-880 (рег. № УП-12289) на 03.07.2024 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ от УАХЕДИ М. Д., гражданин на А., [дата на раждане] в пров. Парван, А., етническа принадлежност – хазара, религия – мюсюлманин – шиит, неженен, професия-военен, с начално образование, ЛНЧ [ЕГН], съдържаща искане за предоставяне на международна закрила на територията на Република България. Личните му данни са установени въз основа на представен оригинален афганистански паспорт.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на език дари, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2407030003.

С писмо рег. № 16307/05.07.2024 г. на ДАБ-МС, директорът на РПЦ- [населено място] е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. вх. № М-14110 от 16.09.2024 г. директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

На 08.07.2024 г. е проведено интервю с жалбоподателя в присъствието на преводач от език дари, документирано с приложен към преписката протокол с рег. № 16307/08.07.2024 г.

От данните от интервюто, както и от представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че е бил редови войник в националната армия на А., при предишното правителство на страната, за период от 10-11 години. Преди да влезе в армията напуснал А. и отишъл в И., където работил, около година и половина, но не се получило и той се върнал в А., тогава влязал в армията. Легално напуснал А. една година след падането на властта и идването на талибаните. Отишъл легално в И., където останал година и половина, след това отишъл в Турция, нелегално, където изкарал година и два месеца, след което нелегално влязъл в България, като крайната

му цел била Германия. Уточнил, че напуснал А. заради талибаните, хората говорили, че тези които са били част от предишната власт със сигурност ще имат проблеми с талибаните, и той мислел, че може да го затворят или да му направят нещо лошо и заради това решил да напусне страната. През първата година когато били на власт талибаните, той все още бил в страната, но никой не го е заплашвал и не му се е случило нещо лошо. Заявил, че не е бил арестуван, съден и осъждан в държавата си по произход, нито е бил жетва на насилие, както и че не е членувал в политическа партия или организация. Отрекъл да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията която изповядва и заявил, че не желае нищо от българската държава.

В хода на производството е приобщена справка, вх. МД-02-36 от 31.10. 2024г. на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ относно държавата А. и в частност актуална обществено-политическа обстановка в А. към м. октомври 2024г.

В проведеното на 26.02.2025 г. съдебно заседание по делото от процесуалния представител на ответника е представена актуална към 30.12.2024 г. справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно А., включително касаеща отношение на официалните афганистански власти към етническата група „хазари“ и зачитане на правото на самоопределение и участие в политическа и обществена дейност както и актуална към 30.12.2024г. справка относно А., в която се съдържа, констатация, че не са открити съществени разлики от представената информация в приложената към нея справка № ЦУ-1525/24.06.2024г. и препотвърдена със справка, вх. № ЦУ-2033/30.90.2024г. касаеща въпросите- общо положение в страната, актуална политическа и икономическа обстановка; нивото на сигурност в А., отношението на талибаните към лица към лицата, свързани с предишното управление и спазването на човешките права (л. 91-105 от делото).

Със становище рег. № УП 16307 от 25.11.2024 г. интервюиращият орган предлага на председателя на ДАБ – МС да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца (л. 15 от делото).

С оспореното в настоящото производство решение № 13206/17.12.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на УАХЕДИ М. Д... Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице субективният и обективният елемент на понятието „основателно опасение от преследване“. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в А., председателят на ДАБ е обосновал извод, че жалбоподателят не е споделил релевантни за исканата закрила лични опасения от преследване или за извършени посегателства срещу него в родината му А., която той е напуснал легално, с редовни документи за самоличност - паспорт и лична карта, които е представил в хода на закрилното производство, същият не е имал намерение да поиска международна закрила в Република България, при преминаване нелегално на границата от Турция, той не се е предал на българските власти, а е задържан на територията на [населено място], издадена му е заповед № 3123-1649/16.06.2024г. от ОДМВР П./. В тази връзка е прието, че от страна на афганистанския гражданин не са изтъкнати никакви основателни опасения от преследване по смисъла на „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на службата на ВКБООН. Посочено е,

че кандидатът е напуснал А. единствено и само по лични и икономически причини – в търсене на по - добър живот. По отношение на основанията по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ административният орган е приел, че бежанската история не съдържа твърдения за наличие на реална опасност при връщане в държавата на произход, жалбоподателят да подлежи на наказание. В този аспект, са изложени съображения и за липса на обективни данни, въз основа на които може да се приеме, че УАХЕДИ М. Д. е напуснал А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, както и да е бил обект на неправомерни посегателства или да е бил подложен на насилие. Направен е краен извод, че жалбоподателят не е бил изложен, а и не съществува бъдещ риск от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Не са установени данни за обоснован страх от преследване, както и за индивидуализирана заплаха за живота, за да се приеме наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут. При постановяване на оспореното решение, административният орган подробно е обсъдил приложената справка за актуалната обстановка в А., отразена в Справка вх. № МД-02-36/31.10.2024г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ.

Председателят на ДАБ при МС е обосновал краен извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство са ангажирани писмени доказателства, които съдът констатира, че са идентични с представените от него в хода на административното производство и са част от материалите съдържащи се в административната преписка./л.26, л.27,л.28,л.29, л.30 и л.31от делото/.

Решението е връчено на жалбоподателя лично на 23.12.2024 г. с участието на преводач, а жалбата е подадена до Административен съд София – град, чрез председателя на ДАБ при МС, на 03.01.2025 г.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесното решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията.

Решението е поставено в установената от закона писмена форма и е мотивирано.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Спазена е и разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно която при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. В рамките на

административното производство е проведено интервю, приета е справка за ситуацията в страната по произход. Не са налице неизяснени факти и обстоятелства от значение за произнасянето по молбата за международна закрила.

Административният орган не е допуснал сочените в жалбата нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрал е наличните по случая доказателства, изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, взел е предвид актуалната обща информация за държавата му на произход и е преценил сигурността ѝ.

Оспореното решение е издадено и при липса на допуснати нарушения на материалния закон.

По силата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправното основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в А. и от някоя друга организация. Не се констатира наличие на реална опасност от бъдещо преследване в страната на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, който е направил и административният орган, че той е „икономически мигрант“, а не бежанец -мотивите му да напусне страната си на произход са с личен характер и се коренят в стремежът му към по – хубав и финансово обезпечен живот в страна член на ЕС-Германия, която той е посочил по време на интервюто - което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Поради това настоящият съдебен състав намира, че изложените в жалбата твърдения относно бежанската история/ че тъй като етническата му принадлежност е хазарита,той е лице което може да бъде подложено на репресии от режима на талибаните /са голословни и недостоверни и са в резултат от стремежа на жалбоподателя да адаптира личната си история така, че да попада в обхвата на чл. 8 от ЗУБ.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в

случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай УАХЕДИ М. Д. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той не е арестуван и осъждан в държавата си по произход. Не е членувал в партия. Липсват доказателства да е имал проблеми с талибаните, като не е бил насилван или заплашван.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляващи официални документи, издадени от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по които не са опровергани. Следва да се сподели изводът в оспореното решение, че доколкото е налице информация в представената справка вх. № МД-02-36/31.10.2024г. и вх. № ЦУ-1525/24.06.2024г , с подвърдена информация към 31.12.2024г., насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Отражено е внимание, че обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Въз основа на данните за устойчивост на икономиката, макар и на сравнително ниско ниво, следва обосноваване извод, че за жалбоподателя не съществува проблем да се върне и да продължи да живее в държавата си по произход. В случая следва да се съобрази и, че жалбоподателят е напуснал Националната армия на А. през 2020г., а след това по икономически причини, една година след като талибаните идват на власт, легално е заминал, за да работи първо в И., а после в Турция. В оспореното решение след направен обективен анализ на представена от УАХЕДИ М. Д.. информация по повод на подадената молба за закрила правилно е прието, че в конкретния случай няма добре обосноваван страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут в Република България.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания. От представената справка за ситуацията в А. се установява, че обстановката в страната може да бъде преценена като усложнена за гражданите на страната, но предвид осигуряваната директна подкрепа от различни организации и напредъка по отношение на сигурността може да се приеме, че липсва изключително висока степен на безогледно насилие, изискуема за предоставянето на субсидиарна закрила. В използваната в административното производство, представена и пред съда справка, както и в актуалната към 31.12.2024г. справка, не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност на цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Видно от събраната информация в конкретния случай за УАХЕДИ М. Д.. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на

колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие, поради присъщи на положението му елементи.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за А. с вх. № МД-02-36/31.10.2024г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят (извадките на статии в интернет не представляват такива), нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А., която не е достигнала степен на безогледно и/или повсеместно насилие, с опасност от тежки посегателства на живота и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия, което да е основание за предоставяне на международна закрила, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, на базата на общата ситуация. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган

или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен, че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл.9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че ситуацията в А. представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход - А., нито страната, в която е заминал И. , поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в проведеното интервю е заявил, че е напуснал страната си на произход по икономически причини - да работи в И. и Турция. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липсата на обективна и пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход, с което е обосновано искането за връщане на преписката на административния орган със задължителни указания. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Спазени са и изискванията, обезпечавачи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи надлежни доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноси и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 20-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на УАХЕДИ М. Д. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., против Решение № 13206/17.12.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.